

ในการเขียนเส้นขีดที่มีลักษณะคล้ายคลึงกัน คิดเป็นร้อยละของข้อผิดพลาดทั้งหมด 27.59 และพบข้อผิดพลาดการเขียนอักษรจีนน้อยที่สุด คือ ข้อผิดพลาดที่เกิดจากส่วนประกอบอักษรจีน คิดเป็นร้อยละของข้อผิดพลาดทั้งหมด 42.24 สาเหตุสำคัญมีความเกี่ยวข้องกับหัวข้อส่วนประกอบอักษรจีนที่มีการเพิ่ม คิดเป็นร้อยละของข้อผิดพลาดทั้งหมด 1.72 2) จากการวิเคราะห์ข้อมูลตามกรอบแนวคิดทางด้านภาษาศาสตร์ประยุกต์ในการเรียนรู้ภาษาที่สอง พบว่า ข้อผิดพลาดการเขียนเส้นขีดที่ประกอบเป็นอักษรจีนในการเขียนลำดับของเส้นขีดไม่ถูกต้อง มีส่วนเกี่ยวข้องกับการได้รับอิทธิพลการถ่ายโอนเชิงลบของภาษาแม่ และข้อผิดพลาดที่เกิดจากส่วนประกอบอักษรจีนในด้านลักษณะบ่งชี้เสียงอ่านที่มีการออกเสียงเหมือนหรือใกล้เคียงกัน มีส่วนเกี่ยวข้องกับ “การสร้างกฎเกณฑ์เกินจริง (Over-generalization – 过度泛化)” นอกจากนั้น วิจัยฉบับนี้ยังได้ให้ข้อเสนอแนะและข้อควรระวังการเขียนตัวอักษรจีนในการสอนแบบบูรณาการข้ามศาสตร์ ซึ่งจะเชื่อมโยงกับอักษรจีนโบราณที่สะท้อนแผนภาพความคิดเชิงมนทัศน์ที่มีความสัมพันธ์กับประวัติศาสตร์และวัฒนธรรมจีน

คำสำคัญ : ข้อผิดพลาด การเขียนอักษรจีน นักศึกษามหาวิทยาลัยราชภัฏสุราษฎร์ธานี

Abstract

The objectives of this study were to analyze the errors in Chinese character writing and to identify the causes and propose guidelines for correcting them. The sample group was 13 second-year undergraduate students from the Faculty of Humanities and Social Sciences, Surattthani Rajabhat University. The study employed qualitative and survey research methodologies. The findings showed that: 1) The highest frequency of errors in Chinese character writing among second-year students was from stroke-related errors, accounting for 57.76% of all errors. The main cause was related to similar stroke structure changes in writing, accounting for 27.59% of all errors. The least frequent errors originated from components of Chinese characters, accounting for 42.24%

of total errors. The main cause was related to the addition of components in Chinese character composition, accounting for 1.72% of total errors. 2) From the analysis based on the framework of applied linguistics in second language learning, errors in writing strokes that form Chinese characters, particularly in the sequence of strokes, were associated with negative transfer influence from the mother tongue. Errors arising from components of Chinese characters in terms of phonetic indicators that are pronounced similarly or closely related were associated with “over-generalization – 过度泛化...”; as a result, this study proposed recommendations and precautions for teaching Chinese character writing through a transdisciplinary teaching approach that connects ancient Chinese characters that reflect cognitive maps related to Chinese history and culture.

Keywords : Error Analysis, Chinese Character Writing, Chinese Major Students, Surattthani Rajabhat University

บทนำ

“อักษรจีน (汉字)” เป็นตัวอักษรที่ได้วิวัฒนาการจากอักษรรูปภาพ และเป็นหนึ่งในตัวอักษรที่เก่าแก่ที่สุดในโลก แม้อักษรจีนทั้งหมดจะมีประมาณ 100,000 ตัว แต่ปัจจุบันใช้งานจริงเพียงไม่กี่พันตัว ที่เหลือถูกบันทึกในพจนานุกรม อักษรจีนมีต้นกำเนิดจากการวาดภาพและสัญลักษณ์เพื่อบันทึกเรื่องราว ก่อนที่จะพัฒนารูปแบบให้เป็นรูปทรงเรขาคณิตและสี่เหลี่ยม (ฟู่ เหอหนาน ซาง เจียง และซู่ ถึง, 2562) อักษรจีนมีลักษณะพิเศษ คือ การสื่อความหมายผ่านรูปภาพและสัญลักษณ์ โดยแต่ละตัวประกอบด้วยเส้นขีด การเขียนผิดลำดับเส้นขีดจะทำให้ตัวอักษรดูไม่สวยงามหรือผิดรูปแบบมาตรฐาน ดังนั้น การศึกษาต้นกำเนิดอักษรจีนจึงเป็นพื้นฐานที่สำคัญในการเรียนภาษาจีนกลาง เพื่อให้ผู้เรียนเข้าใจถึงวัฒนธรรมที่ฝังรากลึก หากผู้เรียนไม่เข้าใจวัฒนธรรมและประวัติศาสตร์จีน ก็ยากที่จะเข้าใจโครงสร้างและความเป็นธรรมชาติของภาษาที่สืบทอดกันมานับพันปี

มหาวิทยาลัยราชภัฏสุราษฎร์ธานี เป็นสถาบันการศึกษาแห่งหนึ่งที่เล็งเห็นความสำคัญของการเรียนการสอนภาษาจีนในฐานะภาษาต่างประเทศ หนึ่งในปัญหาสำคัญของการเรียนการสอนภาษาจีนกลางในฐานะภาษาต่างประเทศ นั่นคือ ข้อผิดพลาดการเขียนอักษรจีน ดังที่ นริศ วศินานนท์ และสุกัญญา วศินานนท์ (2562) มีความคิดเห็นว่า “นอกจากจำนวนอักษรจีนที่มีจำนวนมากเป็นอุปสรรคหรือปัญหาในเรื่องของการจดจำและการเขียนอักษรจีนแล้ว เส้นขีด โครงสร้างที่ซับซ้อนและความคล้ายคลึงกันของตัวอักษรจีนก็เป็นอีกหนึ่งปัญหาที่ทำให้ผู้เรียนเกิดความสับสนและยากต่อการจดจำตัวอักษรจีน” จากประสบการณ์การสอนในรายวิชาภาษาจีนกลาง 4 นักวิจัยสังเกตเห็นว่า นักศึกษาทำแบบทดสอบการเขียนคำศัพท์จีนปรากฏข้อผิดพลาดการเขียนอักษรจีน “聊” เขียนผิดเป็น “聊天” ซึ่งตัวอักษรจีนหมวดคำหู “耳” ปรากฏรูปลักษณะของเส้นขีดขวางตัว 横 ด้านหน้าและด้านหลังขาดหายไป จึงทำให้ตัวอักษรจีนมีลักษณะไม่ได้มาตรฐาน ผิดรูปไม่ธรรมชาติ และตัวอักษรจีน “天” มีรูปลักษณะของเส้นขีดขวางตัว 横 ด้านหลังขีดเส้นขวางสั้นเกินไป และเมื่อสอบถามนักศึกษาบางคนว่าทำไมถึงไม่สามารถเขียนคำศัพท์จีนได้อย่างถูกต้อง นักศึกษาบอกว่า “เพราะบทเรียนแต่ละบทมีคำศัพท์จีนจำนวนมาก” อาจกล่าวได้ว่า การเรียนรู้อักษรจีนสำหรับนักศึกษาชาวต่างชาติต้องใช้เวลาในการศึกษาที่ยาวนาน แต่ผลสัมฤทธิ์ที่ได้จากการเรียนรู้อย่างไม่เต็มมากนัก ทำให้ความสามารถของผู้เรียนในด้านทักษะการเขียนตัวอักษรจีนไม่ดีเท่าที่ควร มีผลกระทบต่อการเรียนภาษาจีนกลางในระดับที่สูงขึ้น (Liu, 2009)

จากเหตุผลข้างต้น นักวิจัยจึงสนใจศึกษาข้อผิดพลาดการเขียนอักษรจีนของผู้เรียนชาวไทยที่อยู่ระหว่างการเรียนภาษาจีนกลางระดับชั้นปีที่ 2 เพื่อค้นหาสาเหตุและปัญหาที่นักศึกษายังคงเขียนอักษรจีนผิดเป็นเพราะเหตุใด และอาจารย์ผู้สอนควรมีกุยุทธ์ในการถ่ายทอดความรู้หลักการเขียนอักษรจีนอย่างไรบ้าง ซึ่งสอดคล้องกับ คณิงนิธย์ จันทรัตน์ (2561) ที่ได้กล่าวว่า “จุดประสงค์ของการวิเคราะห์ข้อผิดพลาด คือ เพื่อใช้ในการเรียนการสอน ทำให้ผู้สอนทราบว่าผู้เรียนมีความรู้อะไรบ้าง ไม่รู้อะไรบ้าง และยังทำให้ผู้เรียนภาษาที่สองได้ค้นพบกฎเกณฑ์ของภาษาด้วยตนเอง” ซึ่งเป็นอีกหัวข้อที่จะสามารถต่อยอดองค์ความรู้ เปิดมุมมองแนวคิดความเหมือนและความต่างของแต่ละระดับอุดมศึกษาทั้งในประเทศไทยและ

ต่างประเทศ เพื่อเป็นแนวทางที่จะช่วยลดข้อผิดพลาดในการใช้ภาษาจีนกลางของผู้เรียนได้อย่างเป็นธรรมชาติมากที่สุด

การทบทวนงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

นาริรัตน์ วัฒนเวฬุ (2561) ศึกษาวิเคราะห์ข้อผิดพลาดการเขียนอักษรจีนของนักศึกษาชั้นปีที่ 1 สาขาภาษาจีน มหาวิทยาลัยสงขลานครินทร์ วิทยาเขตปัตตานี จำแนกประเภทข้อผิดพลาดเป็น 2 ประเด็น ได้แก่ ข้อผิดพลาดในการเขียนอักษรจีนผิด และข้อผิดพลาดในการเขียนอักษรจีนตัวอื่นมาแทนที่อักษรจีนที่ถูกต้อง สาเหตุสำคัญของข้อผิดพลาดประกอบด้วยอิทธิพลของภาษาแม่ ภาษาเป้าหมาย และภาษาต่างประเทศอื่น ๆ ความรู้ที่ผิดจากตำราเรียน และความถนัดในการเขียนด้วยมือซ้ายสำหรับข้อเสนอนี้ คือ เลือกใช้ตำราเรียนจากแหล่งข้อมูลที่น่าเชื่อถือ

นริศ วศินานนท์ (2565) ศึกษาปัญหาการเรียนการสอนอักษรจีนในประเทศไทย พบว่า การเรียนการสอนยังขาดประสิทธิภาพ โดยปัญหาหลักแบ่งออกเป็น 3 ด้าน ได้แก่ (1) ปัจจัยผู้สอนและผู้เรียน (2) กระบวนการจัดการเรียนการสอน (3) ลักษณะอักษรจีน แนวทางแก้ไขที่เสนอคือ ผู้สอนควรใช้เทคนิคช่วยจำและสอนการอ่านเขียน เช่น โครงสร้างอักษร ประเภทอักษรประสม และหลักการใช้อักษรจีน ผู้เรียนควรให้ความสำคัญกับการฝึกเขียนโดยสังเกตรูปลักษณะ ชิดเส้น และตำแหน่งส่วนประกอบอย่างละเอียด นอกจากนี้ การจัดการเรียนการสอนควรสร้างกิจกรรมที่ส่งเสริมการมีส่วนร่วม เช่น การฝึกปฏิบัติ แบบฝึกหัด เกม หรือสื่อออนไลน์ เพื่อเพิ่มประสิทธิภาพในการเรียนรู้ตัวอักษรจีน

พวงผกา สิทธิจันทร์ และคณะ (2566) ศึกษาลักษณะข้อผิดพลาดการเขียนอักษรจีนของนิสิตหลักสูตรภาษาจีน มหาวิทยาลัยทักษิณ โดยแบ่งข้อผิดพลาดออกเป็น 7 ประเด็น ได้แก่ (1) เส้นขีดขาด (2) อักษรที่มีรูปหรือเสียงคล้ายคลึงกัน (3) รูปลักษณะเส้นขีดผิดหรือไม่สมบูรณ์ (4) ทิศทางของเส้นขีดผิด (5) เส้นชิดเกิน (6) โครงสร้างอักษรผิดหรือตำแหน่งการวางเส้นขีดผิด (7) ส่วนประกอบของอักษรแยกห่าง ผลการวิจัยพบว่า ข้อผิดพลาดที่พบบ่อยที่สุดคือ เส้นขีดขาด นักวิจัยมีความเห็นว่า ถึงแม้นักศึกษาจะมีระดับภาษาจีนพื้นฐานและทักษะการเขียนอักษรจีน แต่ยังพบข้อผิดพลาดในเรื่อง

เส้นขีดที่มีจำนวนมาก และสาเหตุสำคัญมาจากความก้าวหน้าทางเทคโนโลยีที่ทำให้ผู้เรียนเลือกใช้การพิมพ์ตัวอักษรจีนมากกว่าการเขียนตัวอักษรจีนด้วยมือ

Pan (2021) ศึกษาการเรียนรู้อักษรจีนของนักศึกษาสาขาภาษาจีนในประเทศไทย มหาวิทยาลัยราชภัฏศรีสะเกษ ผลการวิจัยพบว่า ข้อผิดพลาดที่พบบ่อยที่สุดเกิดจากเส้นขีดที่ประกอบเป็นอักษรจีน รองลงมาคือข้อผิดพลาดในส่วนประกอบของอักษรจีน ข้อผิดพลาดที่เกิดจากตัวอักษรจีนโดยภาพรวมทั้งหมด ข้อผิดพลาดจากการเขียนอักษรที่มีรูปลักษณะคล้ายคลึงกัน และข้อผิดพลาดที่เกิดจากเสียงที่มีความใกล้เคียงกันพบน้อยที่สุด สาเหตุสำคัญเกิดจากความซับซ้อนของตัวอักษรจีน สภาพแวดล้อมการเรียนรู้ที่เกี่ยวข้องกับตัวอักษรจีนไม่เอื้ออำนวย และทัศนคติของผู้เรียนที่ขาดความมุ่งมั่น ซึ่งเป็นปัจจัยสำคัญที่ส่งผลต่อการเรียนรู้ตัวอักษรจีน

Qiu (2021) ศึกษาการวิเคราะห์ปัญหาการเขียนตัวอักษรจีนของนักศึกษาชาวต่างชาติและกลยุทธ์เพื่อพัฒนาการจัดการเรียนการสอน: กรณีศึกษานักศึกษาชาวไทยระดับภาษาจีนพื้นฐาน มหาวิทยาลัยซีหนาน นักวิจัยระบุสาเหตุการวิเคราะห์ปัญหาการเขียนอักษรจีน ได้แก่ ข้อผิดพลาดที่เกิดจากเส้นขีดที่ประกอบเป็นอักษรจีน ข้อผิดพลาดที่เกิดจากส่วนประกอบอักษรจีน และข้อผิดพลาดที่เกิดจากตัวอักษรจีนโดยภาพรวมทั้งหมด ผลวิจัยพบว่า ปัญหาที่พบการเขียนอักษรจีนของผู้เรียนชาวไทยมีผลสืบเนื่องมาจากความแตกต่างทางด้านวัฒนธรรม ส่งผลกระทบต่อระบบความนึกคิดของผู้เรียนชาวไทยที่มีต่อการเขียนอักษรจีน นักวิจัยชาวจีนได้ระบุปัญหาการเขียนอักษรจีนมีส่วนเกี่ยวข้องกับอิทธิพลการถ่ายโอนในเชิงบวกของภาษาแม่ คือ ในขณะที่ผู้เรียนกำลังลากเส้นของตัวอักษรจีน “口” หรือ “尸” ข้อผิดพลาดที่เกิดขึ้นอาจมีส่วนเกี่ยวข้องกับระบบความนึกคิดของผู้เรียนในเรื่องของการลากเส้นขีด ซึ่งผู้เรียนไม่มีความต่อเนื่องกับแผนภาพที่สะท้อนมุมมองในด้านการลากเส้นขีดประกอบเป็นอักษรจีนกับเส้นขีดประเภทอื่น ๆ และเสนอแนะเพิ่มข้อควรระวังการเขียนอักษรจีนในสื่อการเรียนการสอน

จากการทบทวนวรรณกรรม พบว่า การศึกษาข้อผิดพลาดในการเขียนอักษรจีนของนักศึกษาชาวไทยมีจำนวนไม่น้อย นักวิชาการส่วนใหญ่ให้ความสำคัญกับการศึกษาอัตราการเกิดข้อผิดพลาดในชั้นเรียน บทความวิจัยฉบับนี้ รวบรวมข้อมูลจากการทบทวนวรรณกรรมและประยุกต์ความรู้จากการวิเคราะห์ข้อผิดพลาดใน

การเขียนอักษรจีนเป็นกรอบแนวคิดในการระบุหาสาเหตุข้อผิดพลาด และเสนอแนวทางการแก้ไขข้อผิดพลาดโดยใช้ทฤษฎีข้ามศาสตร์ด้านวัฒนธรรมที่เกี่ยวข้องกับต้นกำเนิดตัวอักษรจีน และเชื่อมโยงองค์ความรู้การเปรียบเทียบร่วมกับทฤษฎีศาสตร์การสอนในมิติการเขียนตัวอักษรจีน

วัตถุประสงค์ของการวิจัย

1. เพื่อศึกษาวิเคราะห์ข้อผิดพลาดในการเขียนอักษรจีนของนักศึกษาชั้นปีที่ 2 สาขาวิชาภาษาจีน คณะมนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์ มหาวิทยาลัยราชภัฏสุราษฎร์ธานี
2. เพื่อค้นหาสาเหตุและสร้างแนวทางการแก้ไขข้อผิดพลาดในการเขียนอักษรจีนของนักศึกษาชั้นปีที่ 2 สาขาวิชาภาษาจีน คณะมนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์ มหาวิทยาลัยราชภัฏสุราษฎร์ธานี

วิธีการดำเนินงานวิจัย

ผู้วิจัยตั้งสมมติฐานของการวิจัย คือ อิทธิพลการถ่ายโอนในเชิงลบของภาษาแม่ มีผลกระทบต่อความนึกคิดที่สัมพันธ์กับข้อผิดพลาดในการเขียนอักษรจีนและอักษรจีนโบราณสามารถสะท้อนความรู้ในศาสตร์การสอนภาษาจีนกลาง การวิจัยครั้งนี้ ใช้ระเบียบการวิจัยเชิงคุณภาพ (Qualitative Research) และเชิงสำรวจ (Survey Research) เพื่อเก็บข้อมูลในเรื่องของการวิเคราะห์ข้อผิดพลาดในการระบุหาสาเหตุการเขียนตัวอักษรจีนไม่ถูกต้อง และการวิเคราะห์เนื้อหาตามกรอบแนวคิดของนักภาษาศาสตร์ แบ่งขั้นตอนดังนี้

1. ศึกษาแนวคิดทฤษฎีที่เกี่ยวข้อง

1.1 แนวคิดและทฤษฎีการวิเคราะห์ข้อผิดพลาดการเขียนตัวอักษรจีน

ตำราแนวข้อสอบศาสตร์การสอนภาษาจีนสำหรับชาวต่างชาติ โดยผู้แต่ง Zhu (2014) กล่าวว่า ทฤษฎีการวิเคราะห์ข้อผิดพลาดทางด้านภาษาศาสตร์ ผู้ที่ริเริ่มบุกเบิกแนวคิดดังกล่าว คือ นักภาษาศาสตร์ชาวอังกฤษนามว่า S.P. Corder

(เอส พี คอร์ดอร์) ซึ่งเกิดขึ้นในช่วงทศวรรษที่ 1970 และเป็นแนวคิดที่มีรากฐานมาจากทฤษฎีภาษาศาสตร์ ทฤษฎีไวยากรณ์แบบดั้งเดิม และภาษาศาสตร์ปริชาน ซึ่งนักภาษาศาสตร์ชาวอังกฤษ Corder (1967) ได้กล่าวว่า การรับรู้ภาษาที่สองมีสาเหตุสำคัญที่ทำให้เกิดข้อผิดพลาด และขั้นตอนการวิเคราะห์ข้อผิดพลาดสามารถจัดแบ่งออกเป็น 5 ประเภท ได้แก่ 1) ข้อผิดพลาดที่ได้จากการเก็บรวบรวมข้อมูล (收集偏误) 2) ข้อผิดพลาดที่ได้จากการวินิจฉัยแยกแยะ (鉴别偏误) 3) ข้อผิดพลาดที่ได้จากการการพรรณนา (描述偏误) 4) ข้อผิดพลาดที่ได้จากการอธิบายชี้แจง (解释偏误) 5) ข้อผิดพลาดที่ได้จากการประเมินผล (评估偏误) นอกจากนี้ นักภาษาศาสตร์ชาวจีน Zhou (2009) ได้ทบทวนวรรณกรรมและแสดงความเห็นว่า แนวคิดการวิเคราะห์ข้อผิดพลาดที่สามารถเกิดขึ้นได้กับนักศึกษาชาวต่างชาติ สามารถเกิดได้จากส่วนประกอบตัวอักษรจีนที่มีลักษณะเปลี่ยนไปจากเดิม เช่น ตัวอักษรจีน “顺” เขียนส่วนประกอบอักษรจีนทางด้านขวาเป็น “见” หรือส่วนประกอบตัวอักษรจีนที่มีลักษณะการเพิ่มและโดนตัดออกไป เช่น ตัวอักษรจีน “迎” ในส่วนประกอบด้านในของ “印” เขียนเป็นส่วนประกอบด้านบนของตัวอักษร “留” และเกิดได้จากส่วนประกอบตัวอักษรจีนที่มีลักษณะเปลี่ยนรูปไปจากเดิม เช่น ตัวอักษรจีนส่วนบนของ “笑” คือ “竹” ผู้เรียนเขียนเป็น “kk”

1.2 แนวคิดและทฤษฎีเกี่ยวกับวิธีการประดิษฐ์อักษรจีน

หนังสือต้นกำเนิดอักษรจีน ได้แสดงความคิดเห็นในเรื่องวิธีการประดิษฐ์อักษรจีน และปรากฏแหล่งที่มาจากการอธิบายอธิบายอักษรจีน โดยผู้แต่งนามว่า “สวี่เซิน (许慎)” ซึ่งมีการเก็บรวบรวมอักษรจีนทั้งหมด 9,353 ตัว พร้อมทั้งจำแนกวิธีการประดิษฐ์อักษรจีนตามแนวคิดทฤษฎี “ลิวซู (六书)” ได้แก่ อักษรรูปภาพ (象形字) อักษรแสดงความหมาย (指事字) อักษรรวมความหมาย (会意字) อักษรรูปควบเสียง (形声字) อักษรขยายความ (转注字) และอักษรคำยืม (假借字) นอกจากนี้ นักภาษาศาสตร์ชาวจีนนามว่า Shen (2016) ได้ให้คำนิยามวิธีการประดิษฐ์อักษรจีนเหมือนดังสำนวนวรรณกรรมจีนชื่อดัง “ความฝันในหอแดง” ที่ได้กล่าวว่า “假作真时真亦假” มีความหมายแปลว่า “บางครั้งสิ่งต่าง ๆ ที่อยู่รอบตัวดูจดังความเป็นจริงมากกว่าสิ่งของที่เป็นรูปธรรม (有时候的东西会比真的东西显得更为真实)” และนักภาษาศาสตร์ได้อนุมานการประดิษฐ์ตัวอักษรจีนมีความ

เกี่ยวข้องกับคำว่า “สิ่งที่ไม่มียู่จริง (假)” กลายสภาพเป็น “สิ่งที่มีมียู่จริง (真)” ตามหลักฐานจากการใช้ตัวอักษรจีนในยุคปัจจุบัน นั่นก็คือ “อักษรคำยืม (假借字)” และยังหมายรวมถึงวิวัฒนาการวิธีการประดิษฐ์ของอักษรรูปภาพ (象形字) อักษรแสดงความหมาย (指事字) อักษรรวมความหมาย (会意字) และอักษรรูปควบเสียง (形声字)

1.3 แนวคิดและทฤษฎีการสอนอักษรจีน

Zhou (2009) กล่าวว่า ความรู้โครงสร้างของอักษรจีนประกอบไปด้วย ลำดับของเส้นขีด หมวดคำ ส่วนข้างและโครงสร้างของอักษรจีนรูปแบบอักษรเดี่ยว และอักษรประสม ซึ่งสามารถเชื่อมโยงกับทฤษฎีตัวอักษรจีนโบราณที่เกี่ยวข้องกับการสร้างอักษร เช่น สัญลักษณ์ที่แสดงความหมาย (指事字) การรวมตัวอักษร (会意字) การลอกเลียนเสียง (形声字) เป็นต้น สำหรับการนำเสนอความรู้พื้นฐานหลักการสอนอักษรจีน ประเด็นแรก คือ หลักการสอนวิธีประดิษฐ์อักษรจีน แต่ในภาคปฏิบัติควรเน้นการสอนแบบยืดหยุ่น ไม่ยึดติดกับอักษรจีนที่ละตัวมากเกินไป แต่ควรนำความรู้ช่วยในด้านการจดจำตัวอักษรจีน ประเด็นที่สอง คือ วิธีการสอนอักษรจีนในรูปของเสียงและความหมาย โดยใช้รูปแบบการสร้างอักษร การวิเคราะห์การลอกเลียนเสียง (形声字) ที่ได้จากอักษรรูปควบเสียง ซึ่งประกอบไปด้วยส่วนบ่งชี้รูป (形旁) กับส่วนบ่งชี้เสียงอ่าน (声旁) เป็นต้น

จากแนวคิดและทฤษฎีดังกล่าวข้างต้น บทความวิจัยฉบับนี้ไม่ได้กำหนดกรอบตามแนวคิดการวิเคราะห์เหมือนอย่างนักภาษาศาสตร์ทั้งหมด เนื่องด้วยการศึกษาเพื่อระบุสาเหตุข้อผิดพลาดได้กำหนดกลุ่มตัวอย่างเป็นผู้เรียนชาวไทย ซึ่งนักวิจัยจะนำกรอบแนวคิดดังกล่าวเป็นความรู้พื้นฐานและอาศัยการทบทวนวรรณกรรมนำไปประยุกต์ความรู้กับหลักฐานเชิงประจักษ์ที่ได้จากการเขียนตัวอักษรจีนลงบนกระดาษเพื่อสนับสนุนข้อเท็จจริงในการระบุสาเหตุข้อผิดพลาดการเขียนอักษรจีน และเสนอแนวทางการแก้ไขข้อผิดพลาดร่วมกับทฤษฎีศาสตร์การสอนนิติการเขียนตัวอักษรจีน

2. การเก็บรวบรวมข้อมูล

2.1 ประชากรและกลุ่มตัวอย่าง

ประชากรในการวิจัยนี้ คือ นักศึกษาปริญญาตรีชั้นปีที่ 2 มหาวิทยาลัยราชภัฏสุราษฎร์ธานี และกลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการวิจัย คือ นักศึกษาปริญญาตรีชั้นปีที่ 2 คณะมนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์ มหาวิทยาลัยราชภัฏสุราษฎร์ธานี ภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2566 จำนวน 13 คน ซึ่งได้มาโดยการเลือกตัวอย่างแบบเจาะจง (Purposive Selection) จากรายชื่อนักศึกษาการลงทะเบียน รายวิชา HCH0109 ภาษาจีน 4

2.2 เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย

แบบทดสอบที่ผู้สอนสร้างขึ้น กล่าวคือ แบบทดสอบย่อยด้านการเขียนอักษรจีนเนื้อหาจากหนังสือภาษาจีนระดับกลาง 1 ของบทที่ 33 业余爱好 และบทที่ 34 中国 โดยผู้แต่ง เหียน จิ่งเหวิน และตารางการวิเคราะห์ข้อผิดพลาดการเขียนอักษรจีนของนักศึกษาสาขาวิชาภาษาจีน มหาวิทยาลัยราชภัฏสุราษฎร์ธานี

3. การวิเคราะห์ข้อมูล

ผู้วิจัยได้ทำการนำเสนอเนื้อหาส่งมอบให้ผู้เชี่ยวชาญตรวจสอบหาค่าดัชนีความสอดคล้อง (Index of Item Objective Congruence: IOC) จำนวน 3 ท่าน และกำหนดการหาคุณภาพของเครื่องมือทดสอบโดยการคำนวณค่า IOC ซึ่งมีลักษณะการให้คะแนนดังต่อไปนี้

- +1 เมื่อผู้เชี่ยวชาญแน่ใจว่าข้อคำถามสอดคล้องกับวัตถุประสงค์
- 0 เมื่อผู้เชี่ยวชาญไม่แน่ใจว่าข้อคำถามสอดคล้องกับวัตถุประสงค์
- 1 เมื่อผู้เชี่ยวชาญแน่ใจว่าข้อคำถามไม่สอดคล้องกับวัตถุประสงค์

จากนั้นเลือกคำถามที่มีค่าความเที่ยงตรงอยู่ระหว่าง 0.5 ขึ้นไป (วรวิติ กิตติวงศ์, 2561) นำมาปรับปรุงแก้ไขตามข้อเสนอแนะของผู้ทรงคุณวุฒิ ส่งแบบทดสอบให้คณะกรรมการจริยธรรมการวิจัยในมนุษย์ได้รับรหัส SRU-EC 2024/058 และนำแบบทดสอบไปให้นักศึกษาทำในชั้นเรียน จากนั้นนำผลคะแนนข้อผิดพลาดการเขียนอักษรจีนมาแปลงข้อมูลเพื่อทำการวิเคราะห์ในตารางเชิงตัวเลข โดยนำเสนอ

ตัวเลขค่าร้อยละ (Percentage) และอภิปรายระบุสาเหตุการวิเคราะห์ข้อผิดพลาด การเขียนอักษรจีน โดยนำเสนอการวิเคราะห์เชิงตัวเลขในรูปแบบการวิเคราะห์เชิงพรรณนา (Descriptive Statistics)

ผลการวิจัยและอภิปรายผล

1. ผลสรุปรวมการวิเคราะห์ข้อผิดพลาดการเขียนอักษรจีนของนักศึกษาชาวไทย

ผลสรุปรวมการวิเคราะห์ข้อมูลการวิจัยเรื่องการวิเคราะห์ข้อผิดพลาดการเขียนอักษรจีน กรณีศึกษานักศึกษาสาขาวิชาภาษาจีน คณะมนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์ มหาวิทยาลัยราชภัฏสุราษฎร์ธานี พบว่า นักศึกษาชั้นปีที่ 2 สาขาวิชาภาษาจีน มหาวิทยาลัยราชภัฏสุราษฎร์ธานี มีจำนวน 13 คน เก็บรวบรวมตัวอักษรจีนทั้งหมดเป็น 715 คำ ซึ่งในจำนวน 715 คำมีการเขียนอักษรจีนที่ถูกต้อง 599 คำ คิดเป็นค่าร้อยละของคำตอบที่ถูกทั้งหมด 83.78 และมีคำตอบที่ผิด 116 คำ คิดเป็นค่าร้อยละของคำตอบที่ผิดทั้งหมด 16.22 นอกจากนั้น ข้อผิดพลาดการเขียนอักษรจีนของนักเรียนชั้นปีที่ 2 พบว่า ข้อผิดพลาดที่เกิดจากเส้นขีดที่ประกอบเป็นอักษรจีนมีจำนวนมากที่สุด ปรากฏข้อผิดพลาด 67 คำ คิดเป็นร้อยละของข้อผิดพลาดทั้งหมด 57.76 และพบข้อผิดพลาดที่เกิดจากส่วนประกอบอักษรจีนมีจำนวนน้อยที่สุด ปรากฏข้อผิดพลาด 49 คำ คิดเป็นร้อยละของข้อผิดพลาดทั้งหมด 42.24

2. อภิปรายผล

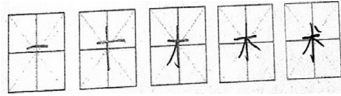
จากการวิเคราะห์ข้อมูลข้างต้น นักวิจัยหยิบยกตัวอย่างการเขียนข้อผิดพลาดตัวอักษรจีนเพื่อทำการอภิปราย ขยายผลการศึกษา ต่อยอดองค์ความรู้ และสร้างแนวทางการแก้ไข ซึ่งมีผลการอภิปรายดังต่อไปนี้

2.1 การวิเคราะห์ข้อผิดพลาดที่เกิดจากเส้นขีดที่ประกอบเป็นอักษรจีน

2.1.1 การเขียนลำดับของเส้นขีดไม่ถูกต้อง

ข้อผิดพลาดที่เกิดจากการเขียนลำดับของเส้นขีดไม่ถูกต้อง พบว่า นักศึกษาเขียนตัวอักษรจีนผิด มีจำนวน 17 ตัว คิดเป็นร้อยละของข้อผิดพลาดทั้งหมด 14.66 ตัวอย่างเช่น คำว่า “木” เขียนผิดเป็น “” ซึ่งตัวอักษรจีนดังกล่าวเป็นข้อ

ผิดพลาดที่เกิดจากผู้เรียนเริ่มเขียนลำดับเส้นขีดไม่ถูกต้องตั้งแต่ช่องที่สามจนถึงช่องที่ห้า กล่าวคือ ผู้เรียนลากเส้นตั้ง 竖 (丨) จากบนลงล่างในช่องที่สองได้อย่างถูกต้อง แต่เมื่อถึงลำดับการลากเส้นในช่องที่สาม ผู้เรียนเขียนเส้นขีดเปลี่ยนรูปเป็นเส้นตั้งวัดขึ้นทางซ้าย 竖钩 (乚) ดังตัวอย่างต่อไปนี้

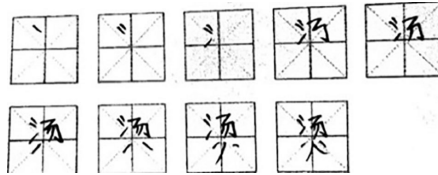
ภาพที่ 1 ลำดับขีดตัวอักษรจีน “木”

ที่มา: ถ่ายโดยผู้เขียน วันที่ 30 มีนาคม 2567

นักวิจัยมีความเห็นว่า การปรากฏข้อผิดพลาดข้างต้น อาจได้รับอิทธิพลการถ่ายโอนเชิงลบในภาษาแม่ที่เกิดจากเส้นเขียนลายมือตัวอักษรไทยของผู้เรียนเอง กล่าวคือ ลักษณะเส้นขีดของผู้เรียนที่ผิด เกิดจากการเขียนลากเส้นตรงลงแล้ววัดขึ้นเพียงเล็กน้อย หากพิจารณาถึงลายมือการเขียนตัวหนังสือของแต่ละบุคคลโดยธรรมชาติแล้ว ตัวหนังสือที่เขียนมักจะมีลักษณะแสดงว่าเป็นของผู้ใดผู้หนึ่งโดยเฉพาะ (ราชบัณฑิตยสถาน, 2542) เช่น บางคนเขียนหนังสือตัวพอมบางหรือตัวโต บางคนเขียนตัวหนังสือหวัด และบางคนเขียนหนังสือตัวบรรจง ดังนั้น การเขียนตัวหนังสือหวัดด้วยมือสอดคล้องกับสมมติฐานในเรื่องของอิทธิพลการถ่ายโอนเชิงลบของภาษาแม่ที่มีผลต่อการคิดเชิงมโนทัศน์ (Conceptual Thinking) กล่าวคือ ผู้เรียนชาวไทยบางคนเขียนตัวอักษรจีนผิด อาจเกิดจากการมองโลกผ่านกระบวนการทางความคิดเชิงมโนทัศน์ ทำให้ผู้เรียนเชื่อมโยงเหตุการณ์ต่าง ๆ ภายใต้อารมณ์ความรู้สึกระหว่างภาษาแม่กับระบบความนึกคิดของตัวเอง โดยเอาแผนภาพการจดจำที่ได้รับจากประสบการณ์หรือการเรียนรู้สิ่งต่าง ๆ ที่อยู่รอบตัว ส่งผลทำให้เกิดการเรียนรู้แบบความเคยชิน ซึ่งมีส่วนเกี่ยวข้องกับสาเหตุการเกิดข้อผิดพลาดการเขียนภาษาต่างประเทศไม่ถูกต้อง

และคำว่า “燙” เขียนผิดเป็น “𤇀” ซึ่งตัวอักษรจีนดังกล่าวเป็นข้อผิดพลาดที่เกิดจากผู้เรียนเขียนเส้นจุดหรือแถมของตัวอักษรจีนหมวดคำไฟ “火 (火字旁)” ไม่ถูกต้องตั้งแต่ช่องที่หกจนถึงช่องที่เก้า กล่าวคือ ผู้เรียนเขียนจุดหรือแถม 点 (丶) เปลี่ยนรูปเป็นเส้นวัดขึ้นจากซ้ายไปขวา 提 (乚) และยังคงเขียนผิดในช่องถัดไป

คือ เส้นตัวขวาง 捺 (㇏) ซึ่งการลากเส้นที่ถูกต้องควรจะเป็นเส้นตัวซ้าย 撇 (㇏)
ดังตัวอย่างต่อไปนี้

ภาพที่ 2 ลำดับขีดตัวอักษรจีน “烫”

ที่มา: ถ่ายโดยผู้เขียน วันที่ 30 มีนาคม 2567

2.1.2 การเขียนเส้นขีดที่มีลักษณะคล้ายคลึงกัน

ข้อผิดพลาดที่เกิดจากการเขียนเส้นขีดที่มีลักษณะคล้ายคลึงกัน พบว่า นักศึกษาเขียนตัวอักษรจีนผิด มีจำนวน 32 ตัว คิดเป็นร้อยละของข้อผิดพลาดทั้งหมด 27.59 ตัวอย่างเช่น คำว่า “民” เขียนผิดเป็น “𡵈” ซึ่งตัวอักษรจีนดังกล่าวเป็นข้อผิดพลาดที่เกิดจากผู้เรียนลากเส้นขวาง 横 (一) ในลักษณะของเส้นตรงเปลี่ยนเป็นลักษณะคล้ายคลึงกับเส้นตัวขึ้นจากซ้ายไปขวา 提 (㇏) นอกจากนี้ นักวิจัยยังพบคำว่า “骗” เขียนผิดเป็น “𡵈” ซึ่งตัวอักษรจีนดังกล่าวเป็นข้อผิดพลาดที่เกิดจากการลากเส้นตัวอักษรจีนหมวดคำม้า “马” ในลักษณะของเส้นขวาง 横 (一) แต่จากการตรวจสอบความถูกต้องของคำศัพท์จีน “骗” บนเว็บไซต์พจนานุกรมจีนทางออนไลน์ https://www.chazidian.com/r_zi_zd9a97/ พบว่า ปรากฏการเขียนลำดับขีดที่ถูกต้องในช่องที่สี่ คือ การตัวขึ้นจากซ้ายไปขวา 提 (㇏) ไม่ใช่การเขียนเส้นขวาง ดังตัวอย่างต่อไปนี้

ภาพที่ 3 ลำดับขีดตัวอักษรจีน “骗”

ที่มา: ถ่ายโดยผู้เขียน วันที่ 30 มีนาคม 2567

และผลการวิเคราะห์ยังพบว่า นักศึกษาเขียนตัวอักษรจีนในด้านเส้นขีดที่เพิ่มหรือโดนตัดออกมีจำนวนข้อผิดพลาดรองลงมา กล่าวคือ ในขณะที่นักศึกษากำลังเขียนเส้นเขียนได้มีการเพิ่มจำนวนหรือลดจำนวนเส้นขีด ทำให้ตัวอักษรจีนเปลี่ยนรูป ซึ่งความถูกต้องในการลากเส้นได้ทำการอ้างอิงจากหลักพื้นฐานการเขียนเส้นขีดที่ประกอบเป็นอักษรจีนมีทั้งหมด 8 ประเภท ได้แก่ 横 เส้นขวาง 竖 เส้นตั้ง 撇 เส้นตัวซ้าย 点 จุดหรือแต้ม 捺 เส้นตัวขวา 提 เส้นตัวขึ้นจากซ้ายไปขวา 折 เส้นขวางหักมุม และ 钩 เส้นตั้งตัวขึ้นทางซ้าย ซึ่งสามารถแบ่งการวิเคราะห์ข้อผิดพลาดพร้อมยกตัวอย่างการอภิปรายผล ดังต่อไปนี้

2.1.3 การเพิ่มจำนวนของเส้นขีด

ข้อผิดพลาดที่เกิดจากการเพิ่มจำนวนของเส้นขีด พบว่า นักศึกษาเขียนตัวอักษรจีนผิด มีจำนวน 7 ตัว คิดเป็นร้อยละของข้อผิดพลาดทั้งหมด 6.03 ตัวอย่างเช่น คำว่า “民” เขียนผิดเป็น “𠂔” ซึ่งตัวอักษรจีนดังกล่าวเป็นข้อผิดพลาดที่เกิดจากผู้เขียนได้ทำการเขียนเพิ่มจำนวนเส้นจุดหรือแต้ม 点 (丶) ไว้ข้างบนของตัวอักษรจีน “民” นอกจากนั้น นักวิจัยยังพบข้อผิดพลาดจากตัวอักษรจีนคำว่า “自” เขียนผิดเป็น “𠂔” ซึ่งตัวอักษรจีนดังกล่าวเป็นข้อผิดพลาดที่เกิดจากผู้เขียนได้เขียนเพิ่มจำนวนเส้นขีดเส้นขวาง 横 (一) ในช่องสี่เหลี่ยมรวมทั้งหมดเป็นสามเส้นตรง ซึ่งการเขียนอักษรจีนคำว่า “自” ที่ถูกต้องควรมีเส้นขวางในช่องสี่เหลี่ยมเพียงสองเส้นเท่านั้น ดังนั้น ตัวอักษรจีนที่เขียนผิดดังกล่าว จึงไม่สามารถค้นหาคำศัพท์จีนในตำราหรือพจนานุกรมจีนเพื่อหาคำอธิบายทางด้านอรรถศาสตร์ได้อย่างถูกต้อง

2.1.4 การโดนตัดออกของเส้นขีด

ข้อผิดพลาดที่เกิดจากการโดนตัดออกของเส้นขีด พบว่า นักศึกษาเขียนตัวอักษรจีนผิด มีจำนวน 11 ตัว คิดเป็นร้อยละของข้อผิดพลาดทั้งหมด 9.48 ตัวอย่างเช่น คำว่า “聊” เขียนผิดเป็น “𠂔” ซึ่งตัวอักษรจีนดังกล่าวเป็นข้อผิดพลาดที่เกิดจากผู้เขียนได้เขียนลดขนาดเส้นความยาวของเส้นตัวขึ้นจากซ้ายไปขวา 提 (㇀) ของตัวอักษรจีนหมวดคำหู “耳(耳字旁)” ในตำแหน่งด้านล่างสั้นเกินไปและคำว่า “亚” เขียนผิดเป็น “𠂔” ซึ่งตัวอักษรจีนดังกล่าวเป็นข้อผิดพลาดที่เกิดจากการโดนตัดขนาดความยาวของเส้นขีดขวาง 横 (一) ในส่วนตำแหน่งด้านล่างสั้นเกินไป จึงทำให้ตัวอักษรจีนมีลักษณะไม่ได้มาตรฐาน และผิดรูปไม่ธรรมชาติ

2.2 การวิเคราะห์ข้อผิดพลาดที่เกิดจากส่วนประกอบอักษรจีน

2.2.1 โครงสร้างการวางตำแหน่งไม่ถูกต้อง

ข้อผิดพลาดที่เกิดจากโครงสร้างการวางตำแหน่งไม่ถูกต้อง พบว่า นักศึกษาเขียนตัวอักษรจีนผิด มีจำนวน 8 ตัว คิดเป็นร้อยละของข้อผิดพลาดทั้งหมด 6.90 ตัวอย่างเช่น คำว่า “影” เขียนผิดเป็น “影” ซึ่งตัวอักษรจีนที่เขียนผิดดังกล่าวเป็นข้อผิดพลาดที่เกิดจากการวางตำแหน่งส่วนประกอบอักษรจีนคำว่า “小” ไปทางด้านขวามากเกินไป ซึ่งการวางตำแหน่งตัวอักษรจีนคำว่า “小” ควรอยู่จุดตรงกลางของคำว่า “口” เหมือนกับคำว่า “京” ในภาษาจีนกลาง และตัวอักษรจีนคำว่า “下” เขียนผิดเป็น “下” คือ ข้อผิดพลาดการเขียนอักษรจีนที่เกิดจากการวางตำแหน่งส่วนประกอบอักษรจีนคำว่า “口” อยู่ในตำแหน่งด้านล่างติดขอบล่างของคำว่า “下” มากเกินไป ซึ่งตำแหน่งที่ถูกต้องควรอยู่ระดับกึ่งกลาง

2.2.2 โครงสร้างการวางตำแหน่งที่ห่างออกหรือชิดกันมาก

ข้อผิดพลาดที่เกิดจากโครงสร้างการวางตำแหน่งที่ห่างออกหรือชิดกันมาก พบว่า นักศึกษาเขียนตัวอักษรจีนผิด มีจำนวน 23 ตัว คิดเป็นร้อยละของข้อผิดพลาดทั้งหมด 19.82 ตัวอย่างเช่น คำว่า “影” เขียนผิดเป็น “影” ซึ่งตัวอักษรจีนที่เขียนผิดดังกล่าวเป็นข้อผิดพลาดการเขียนที่เกิดจากการวางตำแหน่งส่วนประกอบอักษรจีนในหมวดคำเส้นทแยงซ้ายสามเส้น “彡(三撇儿)” มีระยะห่างออกทางด้านขวามากเกินไป ทำให้การวางตำแหน่งของอักษรจีนไม่ได้มาตรฐานในแนวตั้งตรง และคำศัพท์จีน “享受” เขียนผิดเป็น “享受” ซึ่งตัวอักษรจีนดังกล่าวเป็นข้อผิดพลาดการเขียนอักษรจีนที่เกิดจากการวางตำแหน่งตัวอักษรจีน “享” และ “受” มีระยะชิดกันมากเกินไป ซึ่งตำแหน่งที่ถูกต้องควรวางส่วนประกอบทั้งสองตัวให้ห่างกันมีช่องว่างเล็กน้อย

ลำดับรองลงมา คือ ส่วนประกอบอักษรจีนหรือหมวดคำที่มีลักษณะรูปเปลี่ยนไปจากเดิม กล่าวคือ ในขณะที่นักศึกษา กำลังเขียนส่วนประกอบอักษรจีนหรือหมวดคำพบข้อผิดพลาดในลักษณะเปลี่ยนรูป ซึ่งจะอยู่ในลักษณะคำศัพท์จีนบ่งชี้รูปที่มีความคล้ายคลึง และคำศัพท์จีนบ่งชี้เสียงอ่านที่มีการออกเสียงเหมือนหรือใกล้เคียงกัน ซึ่งสามารถแบ่งการวิเคราะห์ข้อผิดพลาดพร้อมยกตัวอย่างการอภิปรายผล ดังต่อไปนี้

2.2.3 ส่วนประกอบลักษณะบ่งชี้รูปที่มีความคล้ายคลึงกัน

ข้อผิดพลาดที่เกิดจากส่วนประกอบลักษณะบ่งชี้รูปที่มีความคล้ายคลึงกัน พบว่า นักศึกษาเขียนตัวอักษรจีนผิด มีจำนวน 9 ตัว คิดเป็นร้อยละของข้อผิดพลาดทั้งหมด 7.76 ตัวอย่างเช่น คำว่า “吓” เขียนผิดเป็น “吓” ซึ่งตัวอักษรจีนที่เขียนผิดดังกล่าวเป็นข้อผิดพลาดที่เกิดจากการเขียนส่วนประกอบลักษณะอักษรจีนบ่งชี้รูป “下” เปลี่ยนเป็นอักษรเดี่ยว “不” และคำว่า “壤” เขียนผิดเป็น “壤” ซึ่งตัวอักษรจีนที่เขียนผิดดังกล่าวเป็นข้อผิดพลาดที่เกิดจากการนำส่วนประกอบลักษณะอักษรจีนบ่งชี้รูปในหมวดคำดิน “扌 (提土旁)” ผู้เรียนเขียนผิดเป็นตัวอักษรจีนหมวดคำมือข้าง “扌 (提手旁)” ที่มีรูปลักษณะคล้ายคลึงกัน

2.2.4 ส่วนประกอบลักษณะบ่งชี้เสียงอ่านที่มีการออกเสียงเหมือนหรือใกล้เคียงกัน

ข้อผิดพลาดที่เกิดจากส่วนประกอบลักษณะบ่งชี้เสียงอ่านที่มีการออกเสียงเหมือนหรือใกล้เคียงกัน พบว่า นักศึกษาเขียนตัวอักษรจีนผิด มีจำนวน 4 ตัว คิดเป็นร้อยละของข้อผิดพลาดทั้งหมด 3.45 ตัวอย่างเช่น คำศัพท์จีน “吓一跳” เขียนผิดเป็น “吓一跳” พู่ เหลื่อนาน ชาง เจียง และซู ถึง (2562) มีความเห็นว่าการเขียนตัวอักษรผิด เกิดจากผู้เรียนเขียนตัวอักษรที่ควรจะเขียนตัวหนึ่ง แต่กลับเขียนผิดอีกตัว แม้ว่าตัวอักษรจีนที่เขียนผิดจะปรากฏในพจนานุกรม แต่วิธีการใช้ผิดมีสาเหตุมาจากลักษณะการเขียนเป็นตัวอักษรจีนที่มีเสียงอ่านเหมือนกัน นักวิจัยพบว่า ข้อผิดพลาดของตัวอักษรจีนข้างต้น สาเหตุสำคัญเกิดจากการนำส่วนประกอบลักษณะบ่งชี้เสียงอ่านของตัวอักษรจีน

“吓 (xià)” เขียนผิดเป็น “吓 (xià)” ซึ่งสาเหตุข้อผิดพลาดดังกล่าว อาจเกิดจากการได้รับอิทธิพลการถ่ายโอนความรู้เชิงลบของภาษาที่สอง กล่าวคือ ความรู้ทางด้านภาษาต่างประเทศที่ผู้เรียนได้เรียนรู้มาทั้งหมด ยังคงมีข้อจำกัดในด้านการใช้ภาษา และผู้เรียนได้ใช้วิธีการอนุมานในลักษณะที่คล้ายกันนำไปใช้กับปรากฏการณ์การเกิดภาษาใหม่จนทำให้เกิดข้อผิดพลาด หรือเรียกอีกอย่างว่า “การสร้างกฎเกณฑ์เกินจริง (Over-generalization – 过度泛化)” (Liu, 2009) อีกทั้ง ตำราภาษาศาสตร์ประยุกต์ในการเรียนรู้ภาษา โดยผู้แต่ง คินนิตย์ จันทรรัตน์ (2561) ยังได้กล่าวว่า

“การสร้างกฎเกณฑ์เกินจริง หมายถึง ผู้เรียนภาษาที่สองใช้กฎของภาษาต่างประเทศ กับสถานการณ์ที่เจ้าของภาษาไม่ใช่และทำให้เกิดข้อผิดพลาด และการใช้กฎเกณฑ์เกินจริงนี้จะเกิดขึ้นกับเรื่องของเสียง คำ ไวยากรณ์ และบริบท” อาทิ ในแบบทดสอบที่ได้สร้างขึ้นมีการกำหนดให้นักศึกษาเขียนตัวอักษรจีนที่มีเสียงสัทอักษรจีนอ่านว่า “xià yī tiào” ซึ่งคำว่า “吓 (xià)” มีความหมายแปลว่า “ขู่ขวัญ” เมื่อถอดเสียงอ่านสัทอักษรจีนจะมีเสียงเหมือนกับคำว่า “下 (xià)” แปลว่า “ข้างล่าง” ด้วยเหตุนี้จึงมีผลทำให้เกิดข้อผิดพลาดที่ผู้เรียนได้นำคลั่งความรู้ในด้านคำศัพท์จีนที่มีอยู่ในสมองนำมาใช้กับตัวอักษรจีนที่มีเสียงอ่านในลักษณะที่เหมือนกันจนเกิดการสร้างกฎเกณฑ์เกินจริงในระดับเสียงดังตัวอย่างข้างต้น

และสุดท้ายพบข้อผิดพลาดส่วนประกอบจีนที่มีลักษณะการเพิ่มหรือโดนตัดออกปรากฏข้อผิดพลาดน้อยที่สุด กล่าวคือ ในขณะที่นักศึกษากำลังเขียนส่วนประกอบอักษรจีนหรือหมวดคำพบข้อผิดพลาดในลักษณะส่วนประกอบของตัวอักษรจีนที่มีการเพิ่มหรือโดนตัดออก ทำให้รูปร่างไม่ได้มาตรฐานเหมือนในพจนานุกรมจีน ซึ่งสามารถแบ่งการวิเคราะห์ข้อผิดพลาด ดังต่อไปนี้

2.2.5 ส่วนประกอบอักษรจีนที่มีการเพิ่ม

ข้อผิดพลาดที่เกิดจากส่วนประกอบอักษรจีนที่มีการเพิ่ม พบว่า นักศึกษาเขียนตัวอักษรจีนผิด มีจำนวน 2 ตัว คิดเป็นร้อยละของข้อผิดพลาดทั้งหมด 1.72 ตัวอย่างเช่น คำว่า “泛” เขียนผิดเป็น “𦉳” คือ ข้อผิดพลาดที่เกิดจากการเขียนเพิ่มส่วนประกอบอักษรจีนในหมวดคำหน้าผาหรือที่พัก “厂 (厂字旁)” ทำให้คำศัพท์จีน “泛” มีลักษณะรูปเปลี่ยน และตัวอักษรจีนที่เขียนผิดดังกล่าวไม่ปรากฏในพจนานุกรมจีน

2.2.6 ส่วนประกอบอักษรจีนที่มีการโดนตัดออก

ข้อผิดพลาดที่เกิดจากส่วนประกอบอักษรจีนที่มีการโดนตัดออก พบว่า นักศึกษาเขียนตัวอักษรจีนผิด มีจำนวน 3 ตัว คิดเป็นร้อยละของข้อผิดพลาดทั้งหมด 2.59 ตัวอย่างเช่น คำว่า “𠂔” เขียนผิดเป็น “𠂔” คือ ข้อผิดพลาดของตัวอักษรจีนที่เกิดจากการตัดออกหรือไม่ได้เขียนส่วนประกอบอักษรจีนในหมวดคำม้า

“马 (字旁)” ทำให้คำศัพท์จีน “骗” มีลักษณะรูปเปลี่ยน และกลายเป็นอักษรจีนตัวอื่นที่สามารถอ่านออกเสียงว่า “扁 (piān หรือ biǎn)” และคำว่า “壤” เขียนผิดเป็น “𡗗” คือ ข้อผิดพลาดของตัวอักษรจีนที่เกิดจากการตัดออกหรือไม่ได้เขียนส่วนประกอบอักษรจีนในหมวดคำดิน “扌 (提土旁)” ทำให้คำศัพท์จีน “壤” มีลักษณะรูปเปลี่ยน และไม่ปรากฏคำศัพท์ในพจนานุกรม

จากผลการอภิปรายข้อผิดพลาดการเขียนอักษรจีนข้างต้น นักวิจัยมีแนวความคิดการสอนการเขียนตัวอักษรจีนในรูปแบบการประยุกต์ความรู้เพื่อพัฒนาทักษะการจดจำตัวอักษรจีนร่วมกับข้อควรระวัง Zhou (2009) มีความเห็นว่าการนำเสนอความรู้พื้นฐานหลักการสอนอักษรจีน คือ การใช้หลักการสอนวิธีประดิษฐ์อักษรจีน แต่ในภาคปฏิบัติควรเน้นการสอนแบบยืดหยุ่น ไม่ยึดติดกับอักษรจีนที่ละตัวมากเกินไป แต่ควรนำความรู้มาช่วยในเรื่องการจดจำตัวอักษรจีน นักวิจัยมีความเห็นว่า สิ่งสำคัญที่ทำให้เกิดข้อผิดพลาด คือ การที่ผู้เรียนมีความรู้ระดับพื้นฐานในด้านการเขียนตัวอักษรจีนยังไม่ถึงแก่นลึกของตัวภาษา ไม่ได้รับการฝึกฝนการเรียนรู้ภาษาจีนกลางในเชิงบูรณาการความรู้ข้ามศาสตร์ กล่าวคือ การสอนในเรื่องการเขียนตัวอักษรจีนควรมีการส่งเสริมให้ผู้เรียนสามารถวิเคราะห์การใช้ภาษาในรูปแบบสะท้อนมุมมองเชิงโน้ตทัศน์ที่สามารถเชื่อมโยงกับวัฒนธรรมจีน และเพิ่มการตรวจสอบการเขียนลำดับขีดด้วยระบบคลังข้อมูลการประยุกต์ใช้ตัวอักษรจีน (汉字全息资源应用系统) ซึ่งนักวิจัยมีแนวความคิดสอนตัวอักษรจีนคำว่า “恋” ดังข้อมูลรูปภาพต่อไปนี้

สู่พระอาทิตย์อย่างอิสระ ปลาในบ่อคิดถึงสระน้ำลึกที่เคยแหวกว่ายท่องเที่ยวอย่างมีความสุข” จากคำกล่าวของนักประพันธ์เป็นการเปรียบนกและปลาเหมือนดังตนเองที่คิดถึงบ้านเกิดที่จากมาแสนนาน ซึ่งแหล่งที่มาของความหมายในประโยคดังกล่าวมีผลเชื่อมโยงกับการแสดงความหมายในเรื่องของความรักที่เกี่ยวข้องกับชายและหญิง เช่น “初恋” แปลว่า ความรักครั้งแรก “恋爱” แปลว่า มีความรัก “谈恋爱” แปลว่า ตกอยู่ในความรัก เป็นต้น ในส่วนของข้อผิดพลาดคำว่า “恋” ผู้สอนสามารถใช้กลยุทธ์ในการเล่าประสบการณ์ที่พบเจอข้อผิดพลาดการเขียนอักษรจีนของผู้เรียนที่ผ่านมา พร้อมยกตัวอย่างการเล่าเรื่องประวัติศาสตร์จีน แสดงให้เห็นถึงความสัมพันธ์ระหว่างตัวภาษาและข้อผิดพลาดที่ส่งผลกระทบต่อการเขียนอักษรจีน เช่น คำว่า “恋” ปรากฏข้อผิดพลาดในส่วนประกอบหมวดคำหัวใจที่โดนตัดออกของเส้นจุดหรือแต้มเหลือเพียงสองจุด ดังรูปภาพต่อไปนี้

ภาพที่ 5 ข้อผิดพลาดการเขียนตัวอักษรจีน “恋”
 ที่มา: ถ่ายโดยผู้เขียน วันที่ 8 กรกฎาคม 2567

ผู้สอนสามารถยกตัวอย่างจากเรื่องราวในสมัยราชวงศ์หมิง ซึ่งเป็นนิทานประวัติศาสตร์เกี่ยวกับตัวอักษรจีนคำว่า “点心” เล่าถึงบัณฑิตนามว่า “สวีเว่ย” ได้ช่วยเจ้าของร้านขนมแห่งหนึ่งเขียนป้ายชื่อร้าน โดยเจตนาเขียนลำดับขีดตกหล่นหายไปหนึ่งจุด “心” เพื่อสร้างความสนใจและกระตุ้นยอดขายให้กับร้านขายขนม การเขียนอักษรจีนที่ตกหล่นสื่อความหมายนัยว่า “ท้องได้ยังว่าง” ซึ่งจะดึงดูดลูกค้าให้เข้าร้าน แต่เมื่อทำการแก้ไขเติมจุดให้ครบ ร้านกลับซบเซาลง เพราะไม่สามารถเรียกความสนใจจากผู้คนผ่านไปมา เรื่องเล่านี้สอนผู้เรียนให้รู้ว่า การเพิ่มหรือตัดเส้นขีดของอักษรไม่ควรทำตามอำเภอใจ (วิภา ลูโรจน์เรือง, 2559)

จากนั้น ผู้สอนปรับเปลี่ยนตัวอย่างการวิเคราะห์ตัวอักษรจีน โดยการยกตัวอย่างข้อผิดพลาดตัวอักษรจีนที่สามารถสังเกตเห็นในชีวิตประจำวัน เช่น ป้ายเมนูอาหารในร้านชื่อดังหม้อไฟสุกี้จีน โดยการนำเสนอรูปภาพเชื่อมโยงกับ

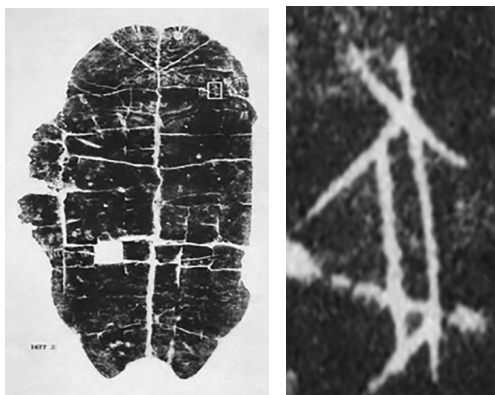
การวิเคราะห์เพื่อหาข้อผิดพลาดการใช้คำศัพท์จีน และทำการแลกเปลี่ยนความคิดเห็นตลอดจนค้นหาความถูกต้องของคำตอบจากแหล่งอ้างอิงที่น่าเชื่อถือ ด้วยวิธีการสอนและตัวอย่างรูปภาพต่อไปนี้

ภาพที่ 6 อักษรคำว่า “豚骨汤”
ที่มา: ถ่ายโดยผู้เขียน วันที่ 1 เมษายน 2567

เริ่มต้นผู้สอนเปิดรูปภาพดังกล่าว และให้เวลาผู้เรียนปรึกษาหารือเพื่อวิเคราะห์คำศัพท์จีน “豚骨汤” มีความถูกต้องตามหลักการใช้คำศัพท์จีนและการแปลในภาษาไทย “ซุปรกระดูกหมู” หรือไม่ พร้อมทั้งอธิบายคำเฉลยและสาเหตุข้อผิดพลาดของคำว่า “豚” อ่านว่า “บูตะ -ぶた” ซึ่งอักษรดังกล่าวคืออักษรคันจิในภาษาญี่ปุ่น มีความหมายแปลว่า “หมู” (คณะกรรมการจัดทำพจนานุกรมญี่ปุ่น-ไทย, 2552) และใช้กลยุทธ์การสอนภาษาเชิงเปรียบเทียบโดยการอธิบายอักษรจีนตัวเต็มมีรูปแบบในการเขียน คือ “猪” และอักษรจีนตัวย่อมีรูปแบบในการเขียน คือ “猪” พร้อมทั้งตั้งคำถามกับผู้เรียนว่าทำไมคำว่า “หมู” ทั้งสามตัวข้างต้นจึงมีลักษณะที่คล้ายหรือเหมือนกันอย่างไร อีกทั้ง การแสดงความหมายเชิงอรรถศาสตร์ของคำนามทั้งสามคำยังมีความหมายที่เหมือนกันอีกด้วย นักวิจัยมีความเห็นว่า ผู้สอนควรเพิ่มการอธิบายในเรื่องของการแพร่หลายอักษรจีนที่มีอิทธิพลสู่ดินแดนใกล้เคียงโดยยกตัวอย่างกรณีศึกษาของประเทศญี่ปุ่น อธิบายสาเหตุเป็นเพราะในสมัยก่อน “ญี่ปุ่น” ยังไม่มีอักษรเป็นของตนเอง จึงได้ยืมอักษรจีนไปใช้อย่างไม่เป็นทางการและอักษรคันจิ (汉字) ในภาษาญี่ปุ่น ส่วนใหญ่แล้วล้วนยืมมาจากอักษรจีนจนกระทั่งหลังสงครามโลกครั้งที่ 2 ประเทศญี่ปุ่นเริ่มจำกัดจำนวนอักษรจีน และ

เริ่มใช้อักษรคาตากานะแทน ด้วยเหตุนี้ อักษรจีนจึงมีความสำคัญลดน้อยลง (วิภา ลูโจนเรือง, 2559) นอกจากนั้น ผู้สอนยังสามารถสร้างการวิเคราะห์ตัวอักษรจีนเพื่อทำการเชื่อมโยงกับระบบความนึกคิดที่สะท้อนแผนภาพต้นกำเนิดอักษรจีนภายใต้กรอบทฤษฎีการวาดภาพและการสลัก โดยอ้างอิงแหล่งที่มาจากราอรรถาธิบายอักษรจีน (ฉบับสมบูรณ) ให้คำอธิบายรากศัพท์โบราณของอักษรจีน “豕 shǐ” ที่ได้ปรากฏในตัวอักษรคันจิ “豚” และอักษรจีนตัวเต็ม “猪” เริ่มปรากฏตัวอักษรรูปภาพที่ได้จารึกบนกระดูกเต่าหรือกระดูกสัตว์โดยมีรูปลักษณะ คือ “𪚩” ซึ่งอักษรรูปภาพดังกล่าวมีรูปร่างคล้ายคลึงกับหมูที่มีหน้าท้องใหญ่อยู่ในลักษณะตั้งตรง และมีความหมายเชิงอรรถศาสตร์แปลว่า “หมูที่มีรูปร่างตัวเล็ก” อีกทั้ง นักวิจัยได้ทำการตรวจสอบแบบสามเส้าโดยการค้นหาหลักฐานเชิงประจักษ์ จากเทคโนโลยีสารสนเทศจีนด้วยระบบคลังข้อมูลการประยุกต์ใช้ตัวอักษรจีน (汉字全息资源应用系统) พบการจารึกสลักอักษรภาพดังตัวอย่างต่อไปนี้

ภาพที่ 7 ตัวอักษรรูปภาพ “豕” ที่ได้จารึกบนกระดูกเต่าหรือกระดูกสัตว์
ที่มา: ถ่ายโดยผู้เขียน วันที่ 18 เมษายน 2567

และเมื่อมองภาพตัวอักษรจีนคำว่า “猪” จะปรากฏส่วนประกอบของอักษรในหมวดคำสัตว์ “豕 quǎn” (反犬旁儿) ซึ่งรากศัพท์เดิมมีความหมายแปลว่า “สุนัข” และมีรูปลักษณะตัวอักษรรูปภาพที่ได้จารึกบนกระดูกเต่าหรือกระดูกสัตว์อยู่ในรูปร่าง “𪚩” (Bian, 2011) นักวิจัยมีความเห็นว่า ส่วนประกอบอักษรจีน “豕” ในด้านการปรากฏรูปภาพที่มีความหมายเกี่ยวข้องกับสัตว์อาจมีวิวัฒนาการที่เชื่อมโยงกับการเรียกชื่อสัตว์จำพวกอื่น ๆ โดยมีลักษณะการเดินด้วยเท้าทั้งสี่ อาทิ

เจียรชัย เอี่ยมวรเมธ (2553) อธิบายคำว่า “猫” แปลว่า “แมว”, “狼” แปลว่า “หมาป่า”, “狮” แปลว่า “สิงโต” และ “猪” แปลว่า “หมู” ซึ่งหากผู้เรียนมองตัวอักษรจีนในมุมมองเชิงมนทัศน์ คำศัพท์จีนที่เกี่ยวข้องกับสัตว์ทั้งหมดข้างต้น นักวิทยาศาสตร์ได้มีการจำแนกสัตว์ที่มีลักษณะคล้ายคลึงกันจัดอยู่ในหมวดประเภทเดียวกัน สะท้อนแผนภาพสัตว์เลือดอุ่นที่มีโครงร่างต้นกำเนิดและความสัมพันธ์ในเชิงวิวัฒนาการจากการเดินด้วยเท้าจำนวนสี่ขา อีกทั้ง หากสังเกตความหมายรากศัพท์เดิมของตัวอักษรจีนโบราณ “𤝵 quǎn” (反犬旁儿) ที่ปรากฏอยู่ในคำศัพท์ “狗” และ “猪” ล้วนถูกจัดอยู่ในประเภทสัตว์เลี้ยงลูกด้วยนม และเป็นสัตว์ที่มีกระดูกสันหลังค่อนข้างเล็ก

อนึ่ง ผู้สอนควรจะบอกแนวทางการใช้คำศัพท์จีนที่ถูกต้องโดยการอธิบายในเรื่องบริบทการใช้ภาษาจีนกลางที่อยู่ในร้านอาหารหม้อไฟจีนไม่ถูกต้อง สาเหตุเพราะคำศัพท์ที่นำมาแปลเป็นภาษาไทยคืออักษรคันจิในภาษาญี่ปุ่น และการใช้ภาษาในการสื่อสารควรปรับให้เหมือนกับเจ้าของภาษาชาวจีน เช่น คำว่า “กระดูก (ซี่โครงของหมู)” การแปลภาษาจีนที่ถูกต้องควรใช้คำว่า “排骨” โดยทำการอ้างอิงจากพจนานุกรมจีนไทย ซึ่งคำแปลที่ถูกต้องควรจะเป็น “排骨汤” และไม่ควรแปลภาษาตรงตัวมากเกินไปคือคำว่า “排骨猪汤” เพราะแท้จริงแล้วคำว่า “排骨” มีความนัยครอบคลุมถึงกระดูกที่เป็นซี่โครงของหมู และชาวจีนไม่ได้เรียกน้ำซุปกระดูกหมูว่า “排骨猪汤”

สรุปผลการวิจัยและข้อเสนอแนะ

1. สรุปผลการวิจัย

กล่าวโดยสรุปได้ว่า ผลการวิจัยที่ได้จากการทบทวนวรรณกรรม พบว่า ข้อผิดพลาดในการเขียนอักษรจีนของนักศึกษาชาวไทยมีความสัมพันธ์กับความซับซ้อนของเส้นขีดและความไม่ถูกต้องของตำราเรียน และการเลือกใช้เทคโนโลยีการพิมพ์มากกว่าการเขียนตัวอักษรจีนด้วยมือ บทความวิจัยฉบับนี้ยังพบว่า สาเหตุสำคัญที่เกิดข้อผิดพลาดในการเขียนตัวอักษรจีนของนักศึกษาชาวไทย คือ ข้อผิดพลาดการเขียนเส้นขีดที่ประกอบเป็นอักษรจีนในด้านการเขียนลำดับของเส้นขีดไม่ถูกต้อง

อาจมีส่วนเกี่ยวข้องกับการได้รับอิทธิพลการถ่ายโอนเชิงลบของภาษาแม่ที่เชื่อมโยงกับเส้นเขียนลายมือในภาษาไทยของตัวผู้เรียนเอง และข้อผิดพลาดที่เกิดจากส่วนประกอบอักษรจีนในด้านลักษณะบ่งชี้เสียงอ่านที่มีการออกเสียงเหมือนหรือใกล้เคียงกัน อาจมีส่วนเกี่ยวข้องกับการได้รับอิทธิพลการถ่ายโอนความรู้เชิงลบของภาษาที่สองหรือเรียกอีกอย่างว่า “การสร้างกฎเกณฑ์เกินจริง (Over-generalization – 过度泛化)” นอกจากนี้ วิธีการเรียนรู้ที่เน้นการอ้างอิงประวัติศาสตร์จีนเพียงอย่างเดียวอาจไม่เพียงพอสำหรับผู้เรียนในยุคดิจิทัล ดังนั้น ผู้สอนควรใช้กลยุทธ์การสอนภาษาจีนแบบบูรณาการ โดยเน้นการเชื่อมโยงกับอักษรจีนโบราณและการเรียนรู้ด้านประวัติศาสตร์และวัฒนธรรมจีน ซึ่งสอดคล้องกับการตั้งสมมุติฐานที่กล่าวว่า “อักษรจีนโบราณสามารถสะท้อนความรู้ในศาสตร์การสอนภาษาจีนกลาง” ตลอดจนสามารถวิเคราะห์ตัวอักษรจีนที่ปรากฏข้อผิดพลาดจากการดำเนินชีวิตประจำวันและยกระดับการเรียนรู้ด้วยตนเองผ่านการใช้เทคโนโลยีสารสนเทศจีนได้อย่างมีประสิทธิภาพ

2. ข้อเสนอแนะที่ได้จากงานวิจัย

ข้อเสนอแนะสำหรับการนำผลวิจัยไปใช้

บุคลากรหน่วยงานที่เกี่ยวข้องสามารถต่อยอดองค์ความรู้ทางด้านภาษาศาสตร์ประยุกต์จีน การรู้ภาษาที่สอง และสามารถนำผลการวิจัยไปปรับใช้ในการเตรียมเนื้อหาหรือแต่งตำราพร้อมยกตัวอย่างประโยคข้อผิดพลาดเพื่อทำการวิเคราะห์เปรียบเทียบความเหมือนและความต่างในเรื่องการเขียนตัวอักษรจีนให้ถูกต้อง

ข้อเสนอแนะในการวิจัยครั้งต่อไป

การศึกษาวิจัยในหัวข้อ “การวิเคราะห์ข้อผิดพลาดการเขียนอักษรจีน” สามารถขยายผลการศึกษาโดยอาศัยกรอบทฤษฎีภาษาศาสตร์ปริชานไปใช้ในการรู้ภาษาที่สอง ซึ่งการศึกษาด้วยวิธีดังกล่าว จะสามารถสะท้อนให้เห็นถึงการเรียนรู้ตัวอักษรจีนผ่านระบบการสร้างแบบจำลองที่จะช่วยอธิบายถึงความเข้าใจในรูปการเกิดขึ้นของตัวภาษาและระบบการรับรู้ของผู้เรียนได้อย่างลุ่มลึก

บรรณานุกรม

- คณินันต์ จันทรัตน์. (2561). **ภาษาศาสตร์ประยุกต์ในการเรียนรู้ภาษา**. กรุงเทพฯ: สำนักพิมพ์ มหาวิทยาลัยรามคำแหง.
- คณะกรรมการจัดทำพจนานุกรมญี่ปุ่น-ไทย. (2552). **พจนานุกรมญี่ปุ่น-ไทย**. กรุงเทพฯ: ภาษาและวัฒนธรรม.
- เจียรชัย เขียววรเมธ. (2553). **พจนานุกรมจีนไทย ฉบับใหม่**. (พิมพ์ครั้งที่ 24-25). กรุงเทพฯ : รวมสาส์น.
- นริศ วศินานนท์ และสุกัญญา วศินานนท์. (2562). การศึกษาปัญหาการเขียนอักษรจีนผิดที่พบบ่อยของนักศึกษาชั้นปีที่ 1 มหาวิทยาลัยหัวเฉียวเฉลิมพระเกียรติ, **วารสารรามคำแหง ฉบับมนุษยศาสตร์**. 38(1), 85-100.
- นริศ วศินานนท์. (2565). ปัญหาการเรียนการสอนอักษรจีนในประเทศไทย, **วารสารวิชาการภาษาและวัฒนธรรมจีน มหาวิทยาลัยหัวเฉียวเฉลิมพระเกียรติ**. 9(1), 53-65.
- นาริรัตน์ วัฒนเวฬุ. (2561). การศึกษาข้อผิดพลาดการเขียนตัวอักษรจีนของผู้เรียนชาวไทย: กรณีศึกษานักศึกษาชั้นปีที่ 1 สาขาวิชาภาษาจีน คณะมนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์มหาวิทยาลัยสงขลานครินทร์ วิทยาเขตปัตตานี, **วารสารจีนศึกษา**. 11(1), 283-314.
- พวงผกา สิทธิจันทร์ และคณะ. (2566). การศึกษาลักษณะข้อผิดพลาดการเขียนภาษาจีนของนิสิต หลักสูตรภาษาจีน มหาวิทยาลัยทักษิณ, **วารสารวิชาการ คณะมนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์ มหาวิทยาลัยสงขลานครินทร์**. 19(2), 95-128.
- ฟู หะหนาน ชาง เจียง และซู ถึง. (2562). **คู่มือการเรียนการสอนภาษาจีน ฉบับสมบูรณ์** (พิมพ์ครั้งที่ 2). กรุงเทพฯ: แมนดาริน.
- ราชบัณฑิตยสถาน. (2542). **พจนานุกรม ฉบับราชบัณฑิตยสถาน**. กรุงเทพฯ: นานมีบุ๊คพับลิเคชั่น.

- วิภา ฐิโรจน์เรือง. (2559). **ต้นกำเนิดอักษรจีน**. กรุงเทพฯ: สำนักพิมพ์สุขภาพใจ.
- วรวิติ กิตติวงศ์. (2561). **เตรียมสอบครูผู้ช่วยในสังกัด สพฐ. ฉบับครบเครื่อง. อัปเดตครั้งที่ 3**. นนทบุรี: ริงค์ ปียอนด์บุ๊คส์.
- เหียน จิ่งเหวิน. (2562). **ภาษาจีนระดับกลาง 1** (พิมพ์ครั้งที่ 6). กรุงเทพฯ: ซีเอ็ดดูเคชั่น.
- Bian, W.H. (2011). **New Edition Explanation Chinese Characters**. Beijing: The Chinese Overseas Publishing House Press.
- Chen, F. (2018). **Ancient Chinese Dictionary**. Beijing: The Commercial Press.
- Corder, S. (1967). The Significance of Learner's Errors, **International Review of Applied Linguistics**. 5(4), 161-170.
- Liu, X. (2009). **An Introduction to Teaching Chinese as a Second Language**. Beijing: Beijing Language and Culture University Press.
- Pan, M. (2011). **Survey of Chinese Characters Learning Among Chinese Majors of Sisaket Rajabhat University in Thailand**. Yunnan: Yunnan University.
- Qiu, Y. (2021). **Analysis Improvement Strategies of the Problems in the Writing of Chinese Characters by Foreign Students ----- Take the example of Thai students at the elementary level of Chinese at Southwest University**. Chongqing: Southwest University.
- Shen, Y. (2016). **Modern Chinese**. Beijing: Beijing Normal University Publishing Group.
- Zhou, X. (2009). **The guidance of Teaching Chinese to Speakers of Other Languages**. Guangzhou: Zhongshan University Press.
- Zhu, X. (2014). **Guide to the Examination of Theoretical Subjects in Teaching Chinese as a Foreign Language**. Beijing: Sinolingua Press.